

El Tio de la Porra

Juli Capilla

Il·lustracions de Toni Cabo

Lletra Impresa Edicions

Col·lecció: Mythos, 1

Primera edició: març de 2016

© del text: Juli Capilla, 2016

© de les il·lustracions: Toni Cabo, 2016

© exclusius d'aquesta edició: Lletra Impresa Edicions

Av. del Grau, 75, 6è, 11a

46701 Gandia

lletraimpresaedicions@gmail.com

www.lletraimpresaedicions.blogspot.com

Disseny i maquetació: Mercè Climent

Correcció i edició: Lletra Impresa

Impressió: byprint

ISBN: 978-84-945008-1-7

Dipòsit legal: V91-2016

Tots els drets d'aquesta edició estan reservats. Per tant, queda rigorosament prohibida sense l'autorització expressa i per escrit dels editors, qualsevol forma de reproducció, sia parcial o total, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, la comunicació pública o la transformació d'aquesta obra, que estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

El Tio de la Porra

Juli Capilla

Il·lustracions de Toni Cabo

*A Josep Tarrassó
i a tot el col·lectiu de mestres,
amb afecte i agraïment,
perquè cada dia ensenyen a estimar el món
i posen una espurna d'il·lusió als ulls dels infants.*

Un dia molt especial

—Hui és el dia! El dia que ve el Tio de la Porra. I tots l’esperem, eh? Com tots els anys, en arribar la tardor, el Tio de la Porra ens trau de l’escola, o de l’institut, i ens convida a les festes. A Gandia, a Oliva, a Bellreguard i a Ador, especialment. Però d’on prové aquesta tradició? Ara us contaré de què va aquest personatge tan entranyable. Quins són els seus orígens. Per què va per les escoles i els instituts a anunciar la Festa i la Fira de Gandia. De Gandia i d’Oliva, de Bellreguard i d’Ador. Però, des de quan es remunta aquest costum tan vistós?

Us contaré la història del Tio de la Porra. I us agradarà. Us ho promet. Perquè és una història fascinant. No és una història més. És una història nostra, de la comarca de la Safor, única, que es remunta a... Uf! Fa molts anys, fins i tot algun segle, que ve el Tio de la Porra i se'n duu els xiquets i les xiquetes de l'escola, i també els i les alumnes de l'institut, i no tornem fins que comencen de nou les classes. Això passa tots els anys, sí, com hui, que també vindrà. I ja estem nerviosos. A veure...

Després de dir això, Josep, el mestre, ha deixat una pausa per a respirar un poc. Perquè és una miqueta majorja i esfatiga prou. I, sempre que parla, esbufega com un rinoceront. Així: ffff, ffff, ffff!!! Com ara. Del front li cau una goteta de suor i li ha anat a parar al nas, que el té una miqueta gruixut, i roig, com de pallasso, i als xiquets ens fa molta gràcia. Després, ha continuat:

—És massa matí encara! Haurem d'esperar. Mentre no arriba, podria contar-vos què va passar un any amb el Tio de la Porra.

ra. Perquè... No us penseu que sempre ha vingut a pels xiquets i xiquetes per anunciar-vos la festa. No, no sempre ha sigut així. Però, no sé... Em fa una miqueta de por contar-vos-ho. Perquè la història... si us la contara...

I tots els xiquets i xiquetes ens hem posat a protestar:

—Va vinga, mestre! Conta-nos-la-a-a!!!

—És que va ser molt fort allò, el que va succeir aquell any. Fa feredat i tot. Quan hi pense, se'm posa la pell de gallina. M'aborrone. Jo encara era menut quan me la van contar, perquè d'allò fa moooooolts anys, molts! Fins i tot algun segle. Bo, voleu que us la conte?

—Síiiiiiiiiiiiiiiii!!!! —hem contestat tots els xiquets alhora.

Josep sempre ens en prepara alguna. És un home d'aspecte bonhomiós i alegre, sempre somrient i amable, i ens encoratja i anima amb històries que ens mantenen en candeletes. O ens fa jocs divertidíssims. Les seues classes són una meravella. I mai

no t'avorreixes. Mai. I és que Josep ja et fa somriure quan el veus. Amb la seua barba blanca i llarga, els cabells igualment llargs, ben pentinats i recollits ordenadament en una cua. I les seues ulleretes de muntura fina, platejades, darrere de les quals es deixen entreveure dos ulls com dos botons minúsculs, negres com l'atzabeja. I el nas, ja ho hem dit, roig com una tomaca. És com un segon pare per a nosaltres, Josep. El nostre pare de l'escola. Un home bo... Un bon home...

—D'acord, d'acord! Doncs, si voleu saber la història, m'heu de deixar que vaja

a per un aparell que necessite per contar-vos-la. Us agradarà, ja veureu. Ara tornaré! –acaba de dir-nos, tot emocionat, el mestre Josep.

I, dit això, ha tancat la porta del primer capítol i ha passat de pàgina.

I, ara què? Doncs això, que passeu de pàgina! (I tanqueu la porta.)

